Eörsi István

Nem olvashattam e szonettedet,
mert egycsapásra csapódott belém,
ahogy halálos űrön át a fény
se fotononként világítja meg

az éjszakától kiszikkadt szemet –
s ahogy a nyíl rezegve, könnyedén
megáll egy elfojtott szív közepén:
kiszökő vérem köszönöm neked.

Drága barátom, nem tudom, ki vagy,
de együtt cipeljük a holtakat
valami ősi szertartás szerint,

és egyikünk sem lehet már szabad,
fogvatartanak, irányítanak,
kötélen csüngő büszkeségeink!